



ဝန်လင်း

Read on the move

ပြည်ပိုင်မှူးအိမ် မိန်းမယူမယ်



There are no substitute for talent industry and all the virtues are of no avail.

ပါရမီရှိရမယ့် နေရာ မှာ တခြားဟာနဲ့ အစားထိုးလို့မရဘူး။
ကြိုးစားတာ၊ ရိုးသားနိုးကြားတာတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိနေပါစေ အလုပ်မဖြစ်ဘူး။

Aldus Huxley

*

“မင်း မိန်းမ မယူသေးဘူးလား”

ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်ပင် ဖခင်ဖြစ်သူက သူ့ကို ခပ်ငေါက်ငေါက်ဆိုသည်။
ပင်စင်ယူပြီးသည်နှင့် မြေးထိန်းချင်သည်ဟူသော ဖေဖေဆန္ဒကို သူက အခုထိ
ဖြည့်ဆည်းမပေးနိုင်သေး။

“အချိန်တန်ရင်တော့ ယူမှာပေါ့ဗျာ၊ ဖေဖေကလည်း ဇွတ်”

သူခေါင်းကုတ်ရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

“ဟကောင် အချိန်က တန်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုဘက်ကိုတောင်
ရောက်နေပြီ၊ တကယ်ဆိုရင် ဖေဖေ ပင်စင်ယူဖို့ က တစ်နှစ်တောင်မလိုတော့ဘူး၊
အခုထိ မင်းမှာ မိန်းမယူဖို့ မပြောနဲ့ရည်းစားတောင်
ဖြစ်မြောက်အောင်မတားနိုင်ဘူး။ ဖေဖေလူပျို တုန်းကဆိုရင်လေ ရည်းစားကို
ဟောတစ်ယောက်၊ ဟောတစ်ယောက် . . .အဲ”

ဖေဖေက စကားကို စိတ်လိုလက်ရပြောနေရာမှ သတင်းစားဖတ်ရင်း
မျက်လုံးလှန်ကြည့်သော မေမေအကြည့်ကြောင့် `အဲ့` ဟုဆိုရင်း ပြောလက်စ

စကားကို ရပ်ကာသွား၏။

“အဲ . . . ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်ထားနိုင်ပေမယ့်
မင်းအမေတစ်ယောက်ကိုပဲ ထားခဲ့တာကွ”

စကားကို အဖျားရှူးအောင် လျှော့ချကာသွားသော ဖေဖေစကားကြောင့်
သူရယ်ချင်သွားရသော်လည်း မရယ်ရဲ။

မေမေကတော့ သတင်းစားကိုကွယ်ရင်း တစ်ချက်ပြီးသည်။ ပြီး
သတင်းစာကိုချကာ သားအဖနှစ်ယောက် ပြောချင်တာပြောပါစေဟူသော
သဘောဖြင့် ရှောင်ထွက်ကာသွားသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် သူနှင့်ဖေဖေသာ ကျန်ခဲ့သည်။

“မင်းအမေ မရှိတော့လို့ ပြောတာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေမှာ မိန်းမတွေ
ဝိုင်းဝိုင်းလည် နေတဲ့ထဲကနေပြီးတော့ မင်းအမေ က ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့
ဖေဖေကို ရလိုက်တာ၊ တကယ်တမ်း ကျတော့ ဖေဖေဘေးမှာက မင်းအမေထက်
ချောတာတွေက တစ်ပုံကြီး”

“အဟမ်း အဟမ်း”

ဖေဖေစကားအဆုံးမှာ မီးဖိုခန်းဘက်မှ ချောင်းဟန့်လာသော မေမေ
ချောင်းဟန့်သံကြောင့် ဖေဖေက မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားရင်းစကား ကို
ဆက်သည်။

“ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ပဲချောချော မိန်းမဆိုတာ ချောနေရုံ
လှနေရုံနဲ့ မပြီးဘူးလေ၊ မင်းရဲ့မေမေလို ဘက်စုံတော်တဲ့ မိန်းမမျိုးကျတော့ ရှာမှရှား
မဟုတ်လား . . . အဟမ်း”

အရေးထဲ ကြော်ငြာကဖြတ်ဝင်နေသေးသည်မို့ သူ
တစ်ချက်ပြီးဖြစ်သည်။ ဖေဖေက မေမေကြားအောင် အသံကိုမြင့် ကာပြောရင်း

ချောင်းကို ဟန့်သည်။ ပြီးစကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“အဲဒါနဲ့ပဲ လိုရင်းက ပျောက်တော့မယ်၊ မင်းမေမေရဲ့ ကောင်းကြောင်းတွေ ဆက်ပြောနေရင်တော့ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင်ပေါ့ကွာ၊ ဒီတော့ မင်းမိန်းမ ယူဖို့ကိုပဲ ဦးတည်ပြီး ပြောရတော့မှာပဲ”

“သား ပြောပြီးပြီလေ ဖေဖေကလည်း ၊ သား သေချာ ပေါက်မိန်းမ ယူမှာ၊ မယူဘူးလို့ မပြောဘူး၊ လူပျိုးကြီးလုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ကလည်း လုံးဝလုံးဝ မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် သားရဲ့ ရည်းစားနဲ့ ပြတ်သွားလို့ အာရုံနောက်နေဟတယ်ဆိုမှပဲဗျာ”

သူခေါင်းကို ကုတ်ရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

“အေး ရည်းစားနဲ့ ပြတ်တာ ဆန်းလား၊ ဖေဖေတို့ တုန်းကလည်း . . .”

ဖေဖေက စကားကို မဆက်သေးဘဲ မေမေ့အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်သည်။ ပြီးအသံကို နှိမ့်ကာ

“ရည်းစားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြတ်ခဲ့တာပဲ”

ဟုဆိုသည်။

“အေး . . . ဖေဖေတို့ခေတ်တုန်းကတော့ ဝမ်းဂိုးရင် တူး ကမ်းပဲ”

ဖေဖေအသံက ပြန်၍ မြင်လာပြန်သည်။

“မင်းတို့ခေတ်က အင်တာနက်ခေတ်၊ ဝမ်းဂိုးရင် Ten come ဖြစ်ရမှာ၊ ငါ့သားရာ အသည်းကွဲသလိုလို ရင်ကွဲနာကျသလိုလိုတော့ ဖေဖေ့ရှေ့မှာ လာမလုပ်နဲ့နော်၊ ဆောင့်ကန်ခံရမယ် ၊ ဒါပဲ”

“အသည်းမကွဲပါဘူး ဖေဖေရာ၊ ဒီလိုပါပဲ မချစ်ရင်လစ်သားကတော့ အေးဆေးပဲ”

“အေး . . . ဒါမှ ငါ့သား၊ ထားပစ်လိုက်စမ်းဟာကွာ၊ ရည်းစားတွေကို
ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်”

“ကိုသန့်မောင်”

“ဟေ”

မီးဖိုခန်းမှ ထွက်လာသော မေမေ့အခေါ်ကို ဖေဖေက `ဟေ` ဟု
ထူးသည်။

“ကလေး ကို မဟုတ်တာတွေ မသင်စမ်းပါနဲ့ ၊ ဒီမှာ သား ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“ရည်းစားကို မထားခင်ကတည်းက လေ့လာစဉ်စားပြီးမှထား၊
တစ်ဦးတည်းသော သားမို့ အစ်မ၊ ညီမ မရှိပေမယ့် လည်း ကိုယ်ချင်းစာ
စိတ်ထားရမယ်၊ ယောကျ်ားဆိုတာ တည်ကြည်ရတယ်၊ လစ်ရင်လစ်သလို
မလစ်ရင်မလစ်သလို မပြောင်းလဲရဘူး၊ ရည်းစား ဘယ်နှယ်ယောက်ထားထား
ကိစ္စမရှိပေမယ့် သူများ သားသမီးကို တန်ဖိုးထားရမယ် ကြားလား ”

“ဟုတ်”

သူ မေမေ့စကားကို `ဟုတ်` ဟု ဆိုဖြစ်သည်။ `လစ်ရင် လစ်သလို
မလစ်ရင်မလစ်သလို` ဟူ သော စကားကို ဆိုနေချိန်မှာ မေမေက ဖေဖေ့ကို
ကြည့်ရင်းဆိုသည်။ ဖေဖေကတော့ မျက်နှာ ကြက်ကိုပဲ မော့ကြည့်သလိုလိုဖြင့် သူ
မကြားသလိုလုပ်သည်။

“အခု သား ရည်းစားမထားခင်စပ်ကြားမှာ မေမေ့မိတ်ဆွေ ရဲ့ သမီးနဲ့
တွေ့ကြည့်စမ်းပါ၊ မေမေက ဓာတ်ရှင်တွေထဲကလို ဘုတ်အုပ်တွေထဲကလို
မင်းတို့မမွေးခင်ကတည်းက ကြိုစီစဉ်ထားတာ မဟုတ်ပေမယ့် ဟိုတစ်လောကမှ
စကားစပ်မိလို့ ပြောဖြစ်ရင်း က သားသမီးချင်းတွေဖြစ်ဖို့ ပြောဖြစ်ကြတာ”

“အဲဒီ တစ်ယောက်က လန်းလား မေမေ”

“ဖေဖေ လေ့လာပေးရမလား”

“ရှင်နော်”

‘လန်းလား’ ဟူ သော သူ့စကားအဆုံးမှာ ဖေဖေက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်ဆိုသည်မို့ မေမေက ‘ ရှင်နော် ’ ဟုဟ နဲ့သည်။

“နောက်တာပါကွ”

ဖေဖေက စကားကို ပြန်လျှော့ချသည်။

“အဲဒါ သန်ဘက်ခါ အိမ်မှာ ထမင်းစားဖိတ်ထားတယ် လန်းမလန်းဆိုတာ လေ့လာကြည့် ၊ မင်းတို့ချင်းအဆင်ပြင်ရင် မိဘတွေက ဘာမှ ပြောစရာမရှိ၊ အေး . . . ဓာတ်ရှင်တွေထဲက လိုတော့ အတင်းကြီး ပေးစားဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘူး”

“ဓာတ်ရှင်တွေထဲကလို နှစ်ဖက်စလုံးက မိဘတွေမှာ နှလုံးရောဂါ သွေးကင်ဆာ။ ဘာဘာညာညာ ဘာမှမရှိဘူးနော် ဘာကိုမှ အကြောင်းပြပြီး မပေးစားဘူး၊ သာသာယာယာပဲ ”

မေမေ့စကားအဆုံးမှာ ဖေဖေက ဝင်၍ ဆိုသည်။

“တွေ့ကြည့်လိုက်တာပေါ့ မေမေရာ”

သူ့အံ့ကြိတ်ကာပင် ဆိုဖြစ်သည်။ ဖေဖေကတော့

“အေး ဖေဖေတို့ကျတော့လည်း မိန်းမယူဖို့ ကို ကိုယ့်ပါရမီနဲ့ကိုယ် ဖြစ်ခဲ့တာကွ၊ မိဘက ဘာမှမကူညီခဲ့ရဘူး၊ အေးပေါ့လေ အဲဒါကြောင့်လည်း Aldus Huxley က ပါရမီရှိရ မယ့် နေရာမှာ တခြားဟာနဲ့ အစားထိုးလို့မရဘူး၊ ကြိုးစားတာ ရိုးသားနိုးကြားတာတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ရှိနေနေ အလုပ်မဖြစ်ဘူးလို့ ဆိုတာကိုး ” ဟု မှတ်ချက် ပြု၏ ။

*

Ugly wives and stupid maids are priceless treasures.

ရုပ်ဆိုးသော ဇနီးများနှင့် ထုံအသော မိန်းမပျိုများသည် တန်ဖိုး
မဖြတ်နိုင်သော ရတနာများဖြစ်ကြ၏။

Chinese Proverb

*

“ငါ့ အမေ စီစဉ်ထားတဲ့သူက ရုပ်ဆိုးဆိုးကြီး ဖြစ်နေရင်တော့
ကျွန်ုပ်ကွာ”

သူခေါင်းကို ကုတ်ရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

“ရဲရင့်ခေတ်သစ်ရယ် ရုပ်ဆိုးရင် ကောင်းတာပေါ့ဟ ”

သူ့ကို သူငယ်ချင်း သူဇာဝင်းက အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ဆိုသည်။

“အေးလေ . . . တရုတ်စကားပုံတစ်ခုမှာ ရုပ်ဆိုးသော ဇနီးများနှင့်
ထုံအသော မိန်းမပျိုများသည် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရတနာများဖြစ်ကြ၏ လို့
ဆိုထားတယ်၊ ရုပ်ဆိုးကြီးဆိုတော့လည်း တန်ဖိုးကြီးကြီးလို့ပဲ ယူဆပြီး
ချစ်ပစ်လိုက်ပေါ့ ကွာ၊ အဟီး ”

အာကာက အခွီးခွီး ရယ်ရင်း အရောက်ပို့သည်။

“မင်းကျမှ ရုပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းမကိုယူ၊ ငါကတော့ ရူပါအလန်းစားနဲ့
စိတ်ဓာတ်အလန်းစားမှ ယူမှာ ”

သူ လက်မထောင်ကာ ခပ်ကြွားကြွားပင်ဆိုဖြစ်သည်။

“အာကာ ပြောတဲ့ တရုတ်စကားပုံက သူ့ဇာဝင်းအတွက် ကျမမှန်းဘူးလို့ဆိုရမယ်”

ယုယမာလာက သူ့ဇာဝင်းကို လှမ်းကြည့်၍ ဆိုသည်။

“ဘာမှားတာလဲ”

သူ့ဇာဝင်က မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း ဆို၏ ။

“ဟဲ့ . . . ရုပ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ထုံအအ မိန်းမပျိုတွေက တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး နင်က အခုထိ မစွဲသေးဘူးလေ၊ ခွီး . . .”

“အောင်မာမာ . . . ငါ့ကိုများ ရုပ်ဆိုးတယ်လို့ပြောတာ ပေါ့လေ၊ ဟဲ့ . . . ငါက မရတာ မဟုတ်ဘူး၊ မယူတာ၊ ငါ့ကိုမှမရရင် အဆိပ်သောက်သေမယ်ဆိုတဲ့သူတွေ တစ်သိန်းလောက်ရှိတယ် ဟဲ့ မှတ်ထား ”

ယုယ ၏ စကားကို သူ့ဇာက ပက်ခနဲ တုံ့ပြန်၏ ။

“သူငယ်ချင်း တစ်သိန်းလောက်တော့ မလုပ်နဲ့လေ၊ များနေပြီထင်တယ် ၊ နည်းနည်းလျှော့ပါလား”

သူ ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ဆိုဖြစ်သည်။

“အေးလေ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်လည်း သိနေကြတာဆိုတော့ ”

အာကာက ပါဝင်၍ ပြောင်ချော်ချော် ဖြင့်ဆိုသည်။

“အောင်မယ်မယ် . . . ဒီမှာ ဒီကနေ့နံနက် ၆ နာရီ အချိန်ထိ ကောက်ယူရရှိတဲ့ စာရင်းဇယားများအရ တစ်သိန်းကို အကျော် ဘက်မှာပဲ ရှိတယ်၊ ကြွေးသလို ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ လျှော့ပြောထားတာ”

သူဇာက မျက်နှာကို မော့ရင်း ခပ်တင်းတင်း ပင်ဆိုသည်။

“ဒီရုပ်ကြီးနဲ့ . . . ဒီအရုပ်အမောင်းနဲ့”

အာကာက ခွီးခနဲရယ်ရင်းဆို၏ သူဇာက အတော်လေး

အရပ်ပုသည်ကိုး။

“ဟုတ်တယ် ၊ ဒီမှာ ငါ့လောက်ရုပ်ချောတာ ငါပဲ ရှိတယ်၊ နင်တို့လာပြီး မတိုက်ခိုက်ကြနဲ့ ၊ ငါကုသိုလ်ကံနဲ့ငါ လှချင်တိုင်း လှနေတာ အပြစ်လား၊ လူတွေကလည်း ခက်ပါတယ်၊ သစ်ပင်မြင်တာနဲ့ လေတိုက်ချင်ကြတော့တာပဲ”

“အရပ်က တစ်ထောင့်ထွာလောက်ရှိတာကို သစ်ပင်မြင့် က ဖြစ်ချင်သေးတယ် အံ့ဩပါ့”

ယုယက ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် နှိပ်ကွပ်သည်။

“ပုလို့ နုတာပဲရှိတယ်၊ ရှည်လို့နုလို့ဆိုတာ မကြားဖူးဘူး၊ ငါက ပုပုရွရွ လှလှပပလေးမို့လို့ ဂင်းနစ်မှတ်တမ်းစာအုပ်မှာ ထည့်ချင်နေတာကိုတောင် အပြတ်ငြင်းလိုက်တာ၊ လက်ရှိမယ်ကမ္ဘာတွေ မယ်စကြဝဠာတွေကို သနားလို့ ၊ အဟတ် . . .”

သူဇာက ပုသလောက် လေကြီးလေကျယ်ဆိုသည်။

“မြန်မာနိုင်ငံက မင်းသမီးတွေ တောင် သူဇာ မင်းသမီး မလုပ်ချင်လို့ မင်းသမီးဖြစ်နေကြတာ”

သူပါ ရောယောင်ပြီး သူ့ဇာကို အချွန်ဖြင့် မဖြစ်သည်။

“ဒါပေါ့ ။ မြန်မာနိုင်ငံက မင်းသမီး မပြောနဲ့ ၊ ကိုးရီးယား ၊

ဟောင်ကောင်၊ ဂျပန်၊ အို . . . အာရှက မင်းသမီးတွေကို သနားလို့ သူဇာတို့က မင်းသမီးမလုပ်တာ။ ကိုယ်က မင်းသမီးထလုပ်လိုက်ရင် သူတို့ အတွက်နေရာမရှိလို့ ဘဝပျက်ကုန် . . . မှာ . . . ပေါ့၊ ဟောလိဝုဒ်တို့ ဘောလီးဝုဒ်တို့က

မင်းသမီးတွေဆိုရင်လေ ကန်ထရိုက်တိုက်တွေမှာ မဆလာရွက်တဲ့
နေ့စားဘဝတွေတောင် ရောက်သွားဦးမယ်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ရောင်းသူကရောင်း ၊
အိမ်တွေမှာ အဝတ်လျှော်ထမင်းချက် လိုက်လုပ်သူကလုပ်နဲ့ ဘဝ တွေစုံ ကုန်မှာပေါ့
သူတိုလေးတွေ ကိုသနားလို့ သူဇာက ငြိမ်နေပေးတာ၊ ဟွန်း ”

သူဇာက အားရပါးရ ရှည်လျားစွာ ဆိုသည်။

“လူပုတော့ စွာကျယ် ခွေးပုတော့ ရွာလည်တဲ့၊ နင်တော်တော်လေး
ရွာလည်တာပဲ”

“ဘာပြောတယ် ၊ နင် ပြောပုံက ငါက ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ”

အာကာ၏ ရွတ်နောက်နောက်စကားကို သူဇာက ပက်ခနဲဆိုသည်။

“ခွေးဖြစ်သွားတာဟေ့ မခံနဲ့”

ယုယက မီးလောင်ရာ လေပင့်၍ ဆိုသည်။

“Sorry . . . Sorry . . . နင်တော်တော်စွာကျယ်တာပဲလို့ ပြောမလို့”

အာကာက စကားကို ပြင်သည်။

“ရပါတယ် ၊ သစ်ပင်မြင့်တော့လည်း လေတိုက်တာပေါ့
ကိုယ့်ထက်နိမ့်ကျတဲ့ လူတွေက ပြောတာဆိုတော့လည်း ကိုယ်က မြင်းမားတဲ့လူပီပီ
သည်းခံရမှာပေါ့”

မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ရင်း ခေါင်းကို မှောကာ သူဇာက
ဆိုသည်။ သူ ဇာကိုကြည့်ရင်း သူတို့ သုံးယောက် ရယ်ဖြစ်ကြသည်။
အရပ်တော်တော်ပုသော သူဇာက လေကြီးသည့်နေရာမှာတော့ ဘယ်သူမှ
မယှဉ်နိုင်ကြ။

“အဲ့ဒါနဲ့ ပဲ လိုရင်းက ပျောက်တော့မယ်၊ ရဲရင့်ခေတ်သစ် ရဲ့ မိဘတွေက
ငါ့မိဘတွေနဲ့များ ကွာပါကွာ”

အာကာက ခေါင်းခါရင်းဆိုသည်။

“ဘာဖြစ်လို့တုန်းကွ”

သူ အာကာကို မေးဖြစ်သည်။

“မင်းမိဘတွေကျတော့လည်း မိန်းမယူစေချင်ရတာ ကို ပျာလို့၊

ငါ့မိဘတွေကျတော့လည်း မိန်းမ မယူခင် အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်

ဖြစ်အောင်လုပ်ဦးဆိုတာကြီးပဲ ပြောနေတာ၊ ဧကန္တတော့ မိန်းမယူပြီးရင်

မိဘအိမ်က ဆင်းလို့ ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ”

“အံ့မယ် . . . မိန်းမ ယူမှာက အသာထား၊ ရည်းစား တောင် မရှိဘဲနဲ့ ”

သူဇာက အရာသာရှိရှိပင် ပက်ခနဲဆိုသည်။

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ Dount က ဘယ်နေမှန်းမသိဘေးဘူး၊ နှုတ်ခမ်းနဲ့

တည့်ပွဲမလားလို့ ပူပန်နေတယ်”

ယုယက ဝင်ဆိုသည်။

“မုန့်ဆီကြော်က ဘယ်နေမှန်းမသိဘူး လုပ်ပါ၊ ဘယ်က Donut က

ပါလာရတာ လဲ”

ဟု သူ ဆိုဖြစ်သည်။

“ဒီခေတ်မှာ Donut ဆိုင်တွေပဲ နေရာတကာ ရှိတာ လေ၊ မုန့်ဆီကြော်က

ရှားတယ်လေဟာ ၊ ခေတ်နဲ့ အညီ စကားပုံပြင်ရတာ ”

ယုယက ခပ်တည်တည်ပင်ဆိုသည်။ အာကာက

“ငါ့မှာ ရည်းစားမရှိဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလဲ”

ဟု မကျေမနပ် ပင်ဆို၏ ။

“ငါပြောတာ နင့်မှာ ရှိလို့လား”ဟု သူဇာက ဆိုသည်။

“မရှိဘူး”

အာကာက အောင့်သက်သက်ဖြင့် ` မရှိဘူး? ဟု ဝန်ခံသည်။

သူတို့အားလုံး ဝါးခနဲ ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

*

“ဟား ဟား . . . ဟား ဟား”

ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေဆိုရင်း ဖေဖေတို့ လူကြီးတွေ
ရယ်နေကြသည်။ လူတွေအားလုံး စုံလင်ပြီဖြစ်သော်လည်း မေမေတို့ပြောသည့်
ကောင်မလေးက ရောက်မလာသေး။ အကြမ်းဖျင်း အားဖြင့် နာမည်ကို
သော်တာဖူးဟု သာ သိထားပြီး ဖြူလား မဲလား ပင် သူမသိသေး။
မိဘနှစ်ယောက်စလုံးက ဥပမိရုပ်က ကောင်းကြသည်မို့ သမီးဖြစ်သူလည်း
အခြေအနေဆိုးမည်မဟုတ်ဟု သူတွေ့မိသည်။

“ဒါနဲ့ သမီးလေးလည်း ရောက်မလာသေးပါလား၊
နေ့လယ်စာစားချိန်တောင် ရောက်နေပြီ၊ ဖုန်းဆက်ကြည့်ဦးမှပဲ”

သော်တာဖူး၏ အဖေက ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းလှမ်းဆက်၏ ။

“ဘာလဲ သမီး၊ ဪ . . . ရောက်တော့မယ်လား၊ ဟုတ်ပြီဟုတ်ပြီ ၊ ဒီမှာ
စောင့်နေရတာ အားနာစရာကြီး ဟုတ်ပြီ . . ဒါပဲနော် သမီး”

သော်တာဖူး၏ အဖေက ပြုံးရင်း ဖုန်းကိုချသည်။

“ရောက်တော့မယ်တဲ့၊ သမီးက ဒီလိုပဲ၊ စာရေးဆရာမဆိုတော့”

အားနာဟန်ဖြင့် စကားကို ` ဒီလိုပဲ ? ဟု သာ ဆိုသည်။

တွေ့ရတော့မည်ဟူသော အသိဖြင့် ရင်ခုန်ခြင်း

မရှိသော်လည်းမျှော်နေမိသည်ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ စားရေးဆရာမ
ဆိုပါလားဟု တွေးမိသည်။

“ရောက်တော့မယ်ဆိုရင် ထမင်းတွေခူးထားလိုက်တော့လေ”

ဖေဖေက မေမေ့ကို မေးဆတ်ပြရင်း ဆိုသည်။

“ကျွီ”

ထိုစဉ်မှာပင် အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံကြားသည်။

“ကဲ . . . မောင်ရဲရင့်ရေ သားပဲ သွားကြိုလိုက်တော့”

သော်တာဖူး၏ ဖခင်က သူ့ကို ကြည့်ရင်းဆိုသည်မို့ သူ ဟုတ်ကဲ့ ဟု
ဆိုရင်း အိမ်ရှေ့ထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက ခပ်လန်းလန်းထဲက ဖြစ်သည်။ စို့သော်
ပုလင်း ဖင်လောက်ထူသော မျက်မှန်ကြီးကြောင့် လန်းချင်သလောက် မလန်းဘဲ
ဖြစ်ကာနေသည်။

“သော်တာဖူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဪ . . . အိမ်ထဲမှာ ထမင်းစားကြဖို့ ပြင်နေကြပြီ”

“ဟုတ်လား ၊ Sorry နော်၊ နောက်ကျသွားတယ်ထင်တယ်”

“ရပါတယ် ၊ လာပါ”

သူ့ရှေ့မှ ဦးဆောင်ရင်း ထမင်းစားခန်းဆီလာဖြစ်သည်။ မျက်နှာရော
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရော အသက်အရွယ်ရော အမှတ်ပြည့်မဟုတ်သော်လည်း
အောင်မှတ်တော့ရသည်။ ခက်နေသည်က မျက်မှန်အထူကြီးပဲဖြစ်၏

“အင်း . . . မျက်မှန်က ပြသနာတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ”

သူ စိတ်ထဲကနေ ဆိုဖြစ်သည်။

“ဟော . . . သမီးရောက်ပြီ၊ လာ သမီး တစ်ခါတည်း ဝင်ထိုင်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေက သော်တာဖူးကို ဖော်ဖော် ရွှေရွှေပင် ဆိုသည်။ သူမက ဟုတ်ကဲ့ ဟု ဆိုရင်း ဝင်၍ ထိုင်သည်။

“ထည့်စားနော် ၊ အားမနာနဲ့”

ဖေဖေက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဟင်းများကို ဧည့်သည် များ၏ ပန်းကန်များ ထဲ ထည့်၍ ပေးသည်။ သော်တာဖူး၏ ဖခင်ရော မိခင်ပါ ဖေဖေထည့်ပေးသည်ကို ဘာမှမပြော။ သော်တာဖူးက တော့ သူမ၏ ပန်းကန်ထဲ ပုစွန်ဆီပြန်ကို ထည့်အပေးမှာ ထ၍ အော်သည်။

“သမီး မစားဘူး ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့”

ဖေဖေက သက်သက်လွတ်များလားဟူသော သဘောဖြင့်မေးသည်။

“သမီးက ဆီတွေဒီလောက်များနေတဲ့ဟင်းကို မစားဘူး ဦးရဲ့”

“ဪ”

ဖေဖေက ` ဪ ဟု ဆိုရင်း အားနာကာသွားသည်။ မေမေကတော့ သော်တာဖူးကို အံ့ဩသလို ရှိသည်။

“ကဲပါ သမီးရယ်၊ ပန်းကန်ထဲရောက်ပြီးသားကိုတော့ စားလိုက်ပါ။ ထည့်ပေးတဲ့လူကို အားနာစရာကြီး ”

သော်တာဖူး၏ မိခင်က အားနာနာဖြင့် ဝင်၍ ဆိုသည်။

“သမီး မေမေတို့ကို ခဏခဏပြောဖူးတယ်လေ၊ အစား

အသောက်နဲ့ပတ်သက်လာရင် အားနာစာနဲ့ နှမြောစာကို ရှောင်ရမယ်လို့၊
တစ်လက်တည်း ရဲရင့်ခေတ်သစ်တို့ကို ပါ စေတနာနဲ့ ပြောပြဦးမယ်၊
ဘယ်သူတွေပဲကျွေးကျွေး ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ အားနာပြီးတော့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်
နှမြောပြီး တော့ပဲဖြစ်ဖြစ် မစားရဘူးတဲ့၊ ရောဂါ ဆိုတာက ကာကွယ်ခြင်းက
ကုသခြင်းထက်ကောင်းတယ်လေ ၊ ကိုယ်နဲ့ မတည့်တာ ဒါမှမဟုတ်
ကိုယ်မကြိုက်တာကို ငြင်းပယ်ရဲရမယ်၊ အားနာပြီးတော့လည်း မစားရဘူး၊
နှမြောပြီးတော့လည်း မစားရဘူးတဲ့ ”

“အေးပါကွယ်၊ ကဲ . . . ကဲ . . . သမီးကြိုက်တာသာထည့်စား”

ဖေဖေက မျက်နှာပျက်သွားရာက ဆိုသည်။ မေမေနှင့် သူနှင့်က
အကြည့်ချင်းဆိုသည်။ သော်တာဖူး၏ မိခင်နှင့် ဖခင်က တော့
တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်သည်။

သော်တာဖူးကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။ အသီးအရွက်များဖြင့်သာ
ဆက်၍ စားသည်။ ` ကဲ . . . မှတ်ကရော ၇ ဟု သူတွေ့ရင်း မသိမသာပြုံးဖြစ်သည်။

“သမီးကတော့ စာရေးဆရာမပီပီ အတွေးများတယ်၊ အဟင်း . . . ဟင်း”

သော်တာဖူး၏ မေမေက ` တဟင်းဟင်း ၇ ရယ်ရင်းသော်တာဖူးကို
မျက်မှောက်ကြိုက်ပြသည်။ သော်တာဖူးကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် ဆက်၍
စားကာနေသည်။

စိုစိုပြည်ပြည်ရှိမည်ဟု ထင်ထားသော စကားဝိုင်းက အနည်းငယ်
ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်ကာ ပြီးသွားသည်။

“မောင်ရဲရင့်ခေတ်သစ်ရေ သမီးက ပန်းပင်တွေကို
အရမ်းသဘောကျတာ၊ သူက ဒီအိမ်ကို အခုမှရောက်ဖူးတာဆိုတော့ သားကပဲ
လိုက်ပြလိုက်ပါဦး”

သော်တာဖူး၏ မိခင်က သူ့ကို ကြည့်ရင်းဆိုသည်။ သဘောက
လူငယ်ချင်း စကားပြောကြဆိုသည့်သဘော သူခေါင်းညိတ်ပြဖြစ်၏ ။

“ဟုတ်ကဲ့ ၊ လာလေ . . . သော်တာဖူး”

“ဟုတ်”

သူမက ဟုတ်ဟုဆိုရင်း သူ့နောက်လိုက်လာသည်။

*